

Ông Tơ bà Nguyệt

Thời Nguyên Hoà nhà Đường rất thái bình, có quan đại thần Chung Thôi rất giàu sang, thuộc vào hàng danh gia vọng tộc. Quý tử của Chung Thôi là Chung Hạo thông minh, đỉnh ngộ, mới 12 tuổi đã nổi tiếng văn hay chữ tốt, quan lại trong triều ai cũng khen, các vị có con gái đều mong muốn kết sui gia với Chung Thôi.

Trong một lần đi săn, Chung Hạo bị lạc vào một hang đá trong rừng sâu. Trong hang sâu Chung Hạo thấy một bà lão ngồi xe chỉ, màu chỉ đỏ thắm. Hỏi ra mới biết đây là động tiên, bà lão đang ngồi xe duyên cho những đôi tình yêu nhau dưới trần gian. Sợ chỉ mà bà lão đang xe là dây tơ hồng. Bà lão xe nhiều hay ít thì cũng có nghĩa là trai gái yêu thương nhau nhiều hay ít. Bà lão muốn đôi trai gái nào nên vợ nên chồng thì họ sẽ kết hôn, không xa lìa nhau được. Bên cạnh bà là ông tơ. Chung Hạo rất tò mò, lễ phép hỏi: “Thưa ông bà, sau này tiểu nhân sẽ sánh duyên cùng ai ạ?” Ông tơ cho chàng biết sau này chàng sẽ lấy con gái một mục ăn mày ở chợ Đông, gần kinh thành, tên là Tố Lan. Ông lão chưa dứt lời, Chung Hạo đã ùng ùng nổi giận. Đường đường là một quý tử của quan đại thần, tài nghệ, văn hay chữ tốt khó ai bì kịp mà lại kết duyên cùng với con gái mục ăn mày.

Một hôm, không tìm được sự thôi thúc, Chung Hạo và gia đồng tìm xuống chợ Đông. Vừa đến đầu chợ đã gặp ngay một đứa bé gái chừng 9 tuổi, mặt mày lem luốc,

quần áo rách bươm, dắt theo một bà ăn xin mù loà. Dò hỏi thì biết đứa bé ăn mày tên Tố Lan. Chung Hạo thất kinh, quyết diệt trừ cái mầm định mệnh khắc nghiệt đó.

Bảy năm sau, Chung Hạo đã nên danh phận. Nghe tin thiên hạ bàn tán ở huyện Trúc Giang có con gái quan Thái úy nổi tiếng là một giai nhân sắc nước hương trời, tên là Thảo Nương. Biết bao người đến cầu thân nhưng không được kén chọn. Tình cờ nhìn thấy Thảo Nương, Chung Hạo chao động cả lòng. Chàng vội vã về nhà giục cha mẹ tìm đường mai mối. Hai gia đình môn đăng hộ đối, nên việc kết hôn sớm viên thành. Đôi uyên ương nên vợ nên chồng.

Một hôm Chung Hạo âu yếm gọi đầu cho vợ thấy vợ có một vết sẹo lớn ở đầu. Hỏi ra mới biết lúc nhỏ, Thảo Nương dẫn mẹ đi ăn xin, bị người ta cầm đá ném vào đầu, tưởng chết. May được bà con tận tình cứu chữa. Sau được quan Thái úy có lòng từ tâm, lại hiếm muộn, nhận hai mẹ con về nuôi. Thảo Nương được vợ chồng Thái úy yêu thương, dạy dỗ, cho ăn học. “Vậy tên thật của nàng là...?” “Tố Lan. Tố Lan là tên của thiếp lúc còn bé. Về sau Thái úy mới đổi sang tên Thảo Nương.”

Giờ Chung Hạo mới tin duyên giai ngẫu là do thiên định. Chàng say đắm ngắm nhìn cái duyên số Tố Lan của mình và ngâm: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng”

K.N sưu tầm